

(Политика, 07.11.2009)

Одговор [Слободану Самарџићу](#) и [ДСС-у](#)

ПОЛИТИКА

Слободан Самарџић, потпредседник ДСС-а, сматра да је двосмислена реченица „Покрајинска скупштина Војводине је усвојила Нацрт статута у складу са уставним захтевима”. Та реченица се налази у извештају Европске комисије. Самарџић сумња да она значи да су Европљани рекли да је статут у складу са Уставом. Претпостављам да Самарџић свој опрез заснива на искуству које је стекао у разговорима са домаћим и страним политичарима.

Признајем да ту реченицу другачије видим, да је читам као констатацију чињенице да је статут усвојен по процедури коју захтева Устав. Не сумњам да Европска комисија уме и може да каже да ли је статут у складу са Уставом или није. Моја сигурност је заснована на чињеници да сам видео правне анализе овдашњих независних експерата од којих су неке достављене Венецијанској комисији. У тим анализама детаљно се набраја шта то у статуту није у складу са Уставом. Користећи, између осталог, и те анализе написао сам текст у „Политици” под насловом „Статут Војводине: ко ће да призна грешку”, а поднаслов је „Могу ли се пропусти у писању највишег правног акта покрајине исправити доношењем закона о надлежностима”; први пасус гласи „Брзоплетост, спорост и сујета су разлог зашто и шест месеци по истеку рока из Уставног закона Србија није донела закон о утврђивању надлежности Војводине без кога нема примене статута Војводине. Брзоплетост да се статут усвоји пре детаљнијих анализа; спорост да се настали проблем реши; сујета да се признају грешке”.

Надам се да сам макар тим текстом испунио препоруку ДСС-а да новинари треба да критикују власт, а не опозицију. И подсетићу ДСС да сам у два уводника критиковао владин закон о информисању, а у једном изјаву председника Србије да ће оцењивати ministre наводећи да му то право Устав не даје.

Узгред, „Политика” је истог дана објавила и мој текст о Нацрту устава из 2004. године у коме је наведено само оно што је дан раније објавила ТВ Нови Сад и интервјуу са Зораном Лончаром, председником војвођанског одбора ДСС-а, под насловом „Све

неуставне одредбе из статута остале у закону”.

Самарцићу је сумња да се у реченици Европске комисије крије двосмисленост довољна да закључи да Европска комисија „навија да се усвоји статут онакав какав је предложен”. Мени сумња није доказ. Могу ја да сумњам да политичка елита Југославије није имала никакво решење за Космет 2000. или 2001. године, али због те сумње никада нисам написао да је стварно тако и било. Једнако тако ми сумња у двосмисленост није оправдање за став да тим двосмисленим мишљењем Европска комисија задире у унутрашње уређење Србије.

Управо зато сам и питао а како онда треба да оценимо разговоре чланова владе са Венецијанском комисијом. Да се разумемо, уопште нисам расправљао о томе да ли је требало да разговарају, да ли је то добро или лоше. Само сам питао како да окарактеришемо разговоре о законима, који су срж унутрашњег уређења земље, са Европљанима, ако једну – по мишљењу Самарцића – двосмислену реченицу окарактеришемо као задирање у унутрашње уређење земље.

И да не будемо наивни, Европска комисија редовно узима у обзир мишљење Венецијанске комисије када заузима ставове о правним стварима. Управо због тога се и разговара са Венецијанском комисијом.

И са Самарцићем и са ДСС-ом сагласан сам у ставу да Устав треба примењивати. Нисам ни изговорио нити написао било шта што би могло да се тумачи другачије, али наравно свако може да тврди да ја у ствари мислим и желим нешто друго. Од таквих оптужујућих речи без доказа одбрана су само моје изговорене и написане речи.

У тексту „И политичар може да промени мишљење”, за који је повод била чињеница да је из владе изашао Нацрт устава у коме се предвиђа законодавна власт за покрајине, написао сам сасвим јасно „Уопште нам није намера да процењујемо шта је у статуту или закону уставно, односно неуставно. То је посао за правнике или још боље за суд. Нити ћемо расправљати да ли покрајина треба да има право да доноси законе или не. Говорићемо само о праву да се мишљење промени”.

ДСС не негира чињеницу да је наведени Нацрт устава са пропратним писмом премијера

О уставности статута и закона одлучује Уставни суд

Пише: Драган Бујошевић
петак, 06 новембар 2009 20:44

Војислава Коштунице упућен Скупштини Србије. Он ту чињеницу само обогаћује са друга два факта: да је сопствени став променио под притиском Г17 плус и да је рекао да ће се у Одбору за устава питања Скупштине Србије борити и изборити да се усвоји решење супротно ономе на које је под притиском пристао.

Захвалан сам ДСС-у на овим детаљима. И сасвим разумем да је у једном тренутку пристао на нешто што је противно његовим уверењима, знајући да ће у следећем кораку моћи да се избори за став који сматра исправним. И, признајем, не видим у том двокорак ништа лоше већ нормалну политичку игру.

Наравно, поента одговора ДСС-а је да он није мењао став о могућности да покрајина има законодавну власт. Факат је да је у једном тренутку то своје стратешко становиште привремено променио из тактичких разлога.

И коначно, надам се да ћемо се сложити и Самарцић и ДСС и ја да одлуку о уставности и статута Војводине и закона о надлежностима доноси – Уставни суд.

(Аутор је главни и одговорни уредник *Политике*)